

Hádky místo pohádky

Přistání je tvrdé. A proto i bolí.

Večer se celá rodina schází v obýváku. Divíš se nejdřív pokouší vzdorovat. Nestojí o to, být s tátou v jedné místnosti. Ale maminka ho požádala s tak naléhavou vážností, že nakonec souhlasil.

Divíš si ani nepamatuje, kdy takhle seděl s rodiči a malou sestřičkou naposled. Kdy společně hráli obrázkové člověče, nezlob se, nebo pohádkové loto. Nebo si jen tak povídali a smáli se hloupostem. Kdy...

Mamince zazvoní mobil, ale ona hovor odmítne a vypne zvuky.

Taky televize, která jindy večer tvoří v bytě kulisu, je vypnutá. Maminka zavřela i dveře do kuchyně, aby je nerušil hukot myčky. Pes usnul pod stolem. Ticho mrzne, že by se dalo jíst lžičkou. Do sladké zmrzliny má však nekonečně daleko.

„Chceme vám s tatínkem něco říct,“ začne maminka a hlas se jí podivně třepotá.

Dášu to znejistí. Přestane česat pannu, kterou drží na klíně, a neklidně vzhledne. Mamince to neujde a povzbudivě se na dcerku usměje.

„Nejdřív vás chceme ujistit, že oba, tebe, Dášenko, i tebe, Diviši, máme s tatínkem moc rádi,“ pokračuje maminka a tentokrát každé slovo vykrajuje ústy bez sebemenšího zachvění.

Divíš ví, že teď přijde nějaké ale. Nemýlí se. Maminka se odmlčí a ukazováčkem pravé ruky si mne kůžičku u nehtu na palci. Tíhu špatné zprávy na sebe bere táta.

„Ano, jste naše milované děti a na tom se nikdy nic nezmění. Nikdy. Dokonce ani tehdy, až dětmi už nebudete.“

„Jak to?“ nechápe Dáša.

„Jednou budeš dospělá. A dospělí přece nejsou děti. I když vlastně... pořád budete naše děti,“ zamotá se do toho maminka a radši zmlkne.

Táta se zhluboka nadechne. Pak začne znovu mluvit a mluví čím dál rychleji. Diviše napadá, že proto, aby neztratil odvahu. Jako by tuhle nepříjemnost už chtěl mít za sebou. Diviš to zná. Když se měl přiznat, že s Alexem na tenise blbli se sítí, až ji poničili, taky to ze sebe sypal jako malou násobilku.

Dáša sedící vedle něj se zavrtí. Diviše to vrátí zpátky do obýváku. Měl by dávat pozor. Musí se soustředit. Co to táta vlastně říká?

„Někdy se bohužel stane, že se dva lidi, kteří se dřív milovali, odcizí. Přestanou si rozumět. Začnou se hádat. Nechtějí s tím druhým být.“

„Vy už s námi nechcete být?“ vyhrkne Dáša polekaně. „Protože někdy zlobíme?“

„Ale ne, holčičko,“ přitáhne si ji maminka k sobě. „Říkala jsem přece... i tatínek to říkal, že vás dva budeme mít rádi pořád.“

„Tak co teda?“ nechápe Dáša.

„No... tatínek už nechce být se mnou,“ snaží se to maminka Dáše vysvětlit.

„A maminka zase se mnou,“ skočí jí do řeči táta prudce.

„Jenže kdybys neměl... kdybys neměl...“ zajíkuje se maminka.

„Tu paní v práci!“ vykřikne Diviš.

„Jakou paní v práci?“ chce vědět Dáša.

„To je snad jedno! O Silvii tady přece vůbec nejde!“ rozčílí se táta. „Nebo nešlo.“

„Vidíš? Nešlo! Ale už je to jinak,“ křičí maminka. „Všechno jsi zničil!“

„Já? Tys dávno všechno pokazila!“

Během chvílky je atmosféra, která ještě před pár minutami vypadala jako náznak příměří, nabitá hádkou. Byl to jen klid před bouřkou, která se právě rozburácela a plní obývací od podlahy až po strop zlobou a vztekem, div to lustr neutrhne.

Brutus se odplíží na pelech u dveří. Diviš mu závidí. Nejradši by se taky někam odplížil. Někam hodně daleko. Takhle si může leda zacpat uši.

„Andulka se počůrala!“ dá se najednou Dáša do hlasitého pláče. Její vřískot způsobí, že všichni rázem zmlknou.

„Jaká Andulka?“ diví se táta.

„Andulka,“ ukazuje Dáša na panenku sedící na Dášiných mokrých tepláčkách.

„Fuj,“ odtáhne se Diviš štítivě. „Ty ses zase... to!“

„Já ne, Andulka!“ trvá Dáša zarputile na svém.

„Pojď, půjdeme se převlíct,“ bere máma dcerku za ruku a řvoucí ji vleče do koupelny, odkud se dál ozývá neutuchající křik.

„Ještě tohle!“ neudrží se táta a praští dlaní do stolu, až hrnek v podšálku rachotivě nadskočí.

S Divíšem to trhne. Ale mlčí. Na tátu se neodvažuje ani pohlédnout. I přes stůl cítí

jeho pot páchnoucí nelibostí. Když se pak táta vydá na pochod pokojem od okna ke dveřím a nazpátek, a pořád sem a tam, má Diviš pocit, že se zalkne.

A křik v koupelně nepřestává. Nepřestane, ani když maminka s Dášou převlečenou do pyžama vyjdou ven.

„Dneska už bych to nechala být. Nemá to cenu,“ oznámí maminka stroze tátovi. „Teď je rozrušená. Poslední dobou, když je ve stresu, se vždycky počůrá.“

„Fakt bezva!“ ucedí táta ironickou poznámku.

„Děláš, jako bych za to snad mohla!“ osopí se na něj maminka.

„A ne snad?“

„Andulka chce pohádku,“ sípe Dáša, ale ani jeden z rodičů ji neslyší.

Hádají se, jestli dceru tak často bolí břicho proto, že splácá, na co přijde, nebo jestli jsou její obtíže způsobené neklidem v rodině. Dáša tomu, co říkají, naštěstí nerozumí. Ale Diviš cítí, že by ani jeden neměli u rodičovského sporu být. Nechce to. Nenávidí to. Opět s ním lomcuje vztek i smutek, a vlastně je mu i trapně. Za ně je mu trapně, že se už zase neovládli.

„Pojď, půjdeme spát,“ vezme sestřičku za ruku a strká ji před sebou do jejich pokojíku.

Malá se kupodivu nebrání. Máminu ruku vymění za bráškovu. Diviš se smíruje s tím, že jí bude muset něco povídat nebo přečíst, ale Dáša je nakonec tak vyčerpaná, že ji stačí položit do postele a přikrýt. Okamžitě usne jako dřevo. Ani dozvuky hádky místo slíbené pohádky neslyší.